

Paasto osa 7:

Kovalevy tyhjäksi

Nukuin kuin tukki ja heräsin virkeänä ja iloisena puoli seitsemän. Kävin juomassa aamukahvit Trapesassa. Lunta oli tullut kymmenisen senttiä ja kotitiet on ihan varmasti tähän aikaan auraamattomia, ajattelin; joten pidin kiirettä pakkaamisen kanssa, kävin hyvästelemässä emännät ja suuntasin kiesit kohti kotia.

Jossakin korpien keskellä huomasin lumipyryn seassa keskellä tietä ison muodottoman möykyn. Näytti pelottavalta, ihan tuli mieleen Muumilaakson Mörkö. Ajattelin ensin että olisko hirvi tai hevonen. Lähemmäs tullessa hahmo siirtyi hieman syrjään ja nosti peukun pystyyn. Pelostani huolimatta pysähdyin.

Hahmo osoittautui varmaan kymmeneen takkiin pukeutuneeksi mieheksi, toisessa kädessä muovikassi ja toisessa rämä suksisauva. Kysyi että olinko menossa Helsinkiin. Sanoin että Savonlinnaan. Seuraava kysymys oli sitten että olisiko minulla kolikko. Mietin, että mitähän tämä kolikolla sunnuntaiaamuna ennen kahdeksaa keskellä metsää tekee, mutta kun ei ollut kolikkoa niin ei ollut. Kerroin sen hänelle. Kysyi sitten että eikö ole mitään antaa. Huomasin etupenkillä vissypullon ja vauvansukat (kastekäynnille kun olen tulevalla viikolla menossa). Mietin että tarvitsen itse vissyn kotiin päästäkseni, joten annoin hänelle vaaleansiniset vauvansukat ja sanoin että tässä on sukat valmiina kun Jeesus syntyy sydämessä. Mies näytti aidon ihastuneelta, ja hyvästelimme toisemme hymy huulilla.

Kotimatka kesti tuntia pidempään kuin tulomatka. Jossakin Savonrannan tietämällä ajattelin että nyt kyllä on vähän liian tukkoinen tie, eihän tässä pysy; niin eikös eteeni ilmestynyt saman tein aura-auto, ja sain levähtää kymmenisen kilometriä. Käytin lepoajan hyväksi lausuen mielessäni Jeesuksen rukousta. Naukkailin samalla vesipullon tyhjäksi, eikä nälästä tietoakaan.

Hain sitten koiran hoidosta. Tapansa mukaan olisi ehkä halunnut jäädä vielä hoitopaikkaan, mutta liika on aina liikaa. Otin mukaan ja käytin lenkillä. Kortisoni teki koiran nälkäiseksi ja janoiseksi. Mietin miten helppoa on auttaa kaunista karvaturria, mutta miten vaikealta tuntuu pelottavan tai ärsyttävän ihmisen auttaminen. Sellaisia me olemme, kiitostenkin pitää tulla oikeanlaisilta olennoilta.

Illalla huomasin, että en saa tietokonettani auki. Kaikki tiedostot, kuvat ja musiikki ovat vain koneella, eikä varmuuskopioista tietysti tietoakaan! Lisäksi olin tehnyt valmiiksi tulevan viikonlopun kolme siunaustilaisuutta, saarnan ja kastekaavan; enkä muistanut yhtään mitä olin kirjoittanut. Ja hahmotellut lisäksi kahden seuraavan saarnan rungot. Puhumattakaan kovalevyllä olevista, kolmenkymmenen vuoden aikana kerääntyneistä teksteistä! Kyllä harmitti ja stressikäyrä alkoi saman tien nousta. Että sitä osaa olla tyhmä!

Entä jos en saa enää tietokonetta käynnistettyä ja joudun tekemään parinkymmenen tunnin työt tyhjästä aloittaen?

Vaaka näytti että olen reilun viikon aikana pudottanut painoa vajaat viisi kiloa. Olisiko tuo oikeassa?